

Ludmila ȘIMANSCHI

Doctor în filologie, conferențiar cercetător, Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu”. Domenii de preocupare: istorie literatură, teoria literaturii, hiper-literatură, folcloristică, studii culturale. Cărți publicate: *(Auto) ironia și (auto) parodia în „Levantul” de Mircea Cărtărescu*, Chișinău, 2014; *Opera literară în post-modernitate*, Chișinău, 2015.

MODUL DE EXISTENȚĂ AL POEZIEI CĂLINEI TRIFAN ÎNTR-O LUME POSTMODERNĂ

Devine tot mai ardentă și evidentă astăzi interogarea asupra mizei poeziei actuale, căutăm să aflăm care este nivelul poeziei românești, ce rol are în spațiu multicultural, încercăm să o redefinim din perspectiva noilor registre și modulații discursive. Am descoperit răspunsuri interesante și provocatoare asupra acestor subiecte în chestionarele revistelor culturale centrate exclusiv pe demersul liric, care revelau atât îngrijorarea scriitorilor pentru marginalizarea poeziei ce funcționează în manieră „clasică”, „poezie dificilă”, cu elemente lingvistice intrinseci, odată cu emergența poeziei pentru scenă, cât și frica de a nu scrie o poezie „depășită”: „Mă întreb uneori dacă genul poeziei pe care-o scriem eu și un anumit număr al colegilor mei, moștenitori ai lui Baudelaire și Rilke, ca să zic așa, are, pe termen lung, încă un viitor într-o lume globalizată. Dacă ea nu este prea specific occidentală și legată de tradiție pentru a supraviețui în creuzetul culturilor, în care se preschimbă din ce în ce mai mult lumea” [1].

Se recunoaște tentația formelor hibride rezultate din contactul între poezie și diferite culturi, dar se conștientizează și faptul că ruptura de poezia clasică va însemna mutilarea propriei

voci. Ofertele actuale de poezie pun la îndoială natura închisă a lumii poetice, nu-i permit să *încremenească în infatuare*. Concluzia este una destul de încurajatoare: „Orice ar fi, important e că poezia rezistă sub o formă sau alta și se reînnoiește periodic” [1]. Mai mult, în societatea de consum contemporană, poezia își are propriile forțe de reconfigurare prin acel avânt de libertate vizionar: „Cu cât mai mult lumea pare a nega surprinzătoarea libertate a poeziei, cu atât mai mult aceasta riscă să câștige, prin obscuritatea plonjeurilor sale, o vivacitate, care opune rezistență calapodului gândirii bătucite și robotizate. Și în această privință, ea nu are nevoie de *forcing*, ci deține o inocență și o extraluciditate, care o protejează de fatalitatea propriei stingeri.” [2].

Reinventarea propriilor resorturi ale discursului liric în șirul valurilor de mutații generaționiste e demonstrată și de crearea de noi sensuri (Northrop Frye afirma că poezia „are un caracter acțional caracterizat de o bidirecționalitate a instituirii sensului” [3]) și noi modalități de viziune inedită, care și ține de esența însăși a poeziei. *Autoreflexivitatea programatică* a poeziei moderne reflecta evoluția la nivelul codului, natura acestei mutații a fost explicată edificator

de Nicolae Manolescu: „Ea va opune rațiunii clasice și sensibilității romantice, discursului ca și sentimentului, un demers creator ce se va nutri și se va justifica pe el însuși. Nu profunzimea ideilor și a emoțiilor determină profunzimea poeziei, ci profunzimea aceluși apel de care ascultă poetul de a transforma în poezie ceea ce simte, ceea ce gândește.” [3].

Instituirea caracterului de experiment și evitarea familiarității comunicative ale poeziei moderne sunt depășite prin aplecarea asupra unui „model uman complex, total, refuzând să mai pună între paranteze stratul de jos, biografic, cotidian, sentimental, senzorial”, impunându-se „o poezie «integrală», care se așează în punctul în care dispozițiile formale se armonizează cu conținutul psihologic al noului umanism este un psiheism. Scriitorul face mult mai mult decât să comunice pur și simplu cu cititorul: el îl transformă, îl modelează, practicând o inginerie textuală, o antropogenie dirijată spre viitor, o practopie.” [4] Corin Braga, atunci când ia vizor trăsăturile ideologiei generației '80, insistă nu doar asupra integrismului spiritual, ci analizează și impactul sincroniei stilistice: „Utilizând aluziile culturale, citatele, pastişele, parodia, revizuiind operele trecutului și registrele marginale ale limbii, poezia se vrea «impură», dorind să-și recapete materialitatea și intranzivitatea. Poezia postmodernă nu mai este «poezie pură» (în sensul lui Henri Bremond), ea nu vizează esențele, ci fenomenele, tinde să obiectualizeze, să se exprime pe sine, să devină «opacă», dacă nu să elimine referențialul” [4].

Eterogenitatea abundă în poezia românească de după 2000, scrisă pentru un spațiu din afară incert și obsedată de experiență, de reflectarea dramelor sociale, „este în căutarea disperată a realului care se constituie într-o utopie structurantă, tocmai pentru că asistăm la dizolvarea lui” [5].

În 2018 poetul Râzvan Țupa își exprimă

dezamăgirea de situația poezilor tineri, care se confruntă cu o lipsă de infrastructură literară, și își incriminează „eșecul celor care am debutat după 2000 că ei vin într-un mediu în care dialogul este atât de neconvincător în ceea ce privește poezia. [6]. În ciuda celor enunțate de Râzvan Țupa, cei care au debutat după 2010 anunță afirmarea unui val alternativ „postdouămiist” cu o poezie proteică, autoscopic infrareală, dar care se revendică în plan estetic *printr-un tehnicism al construcției foarte accentuat* [7]: „Într-o epocă a internetului, a globalizării, a culturii multi-media și pop, a politicilor comunitare, a isihaișmului popular și ecumenic etc., duhul poetic cere o poezie integratoare, metaforică și proteică, absorbantă, asimilantă și poliglotă până la excese de babilonie, dar și cu punctări de convergență cristalizată”. [8]. Criticul Bogdan Crețu, într-un interviu mai amplu, unde dezbate problemele esențiale de pe scena culturii, vorbește despre *o pleiadă de tineri* care nu au intenția să alcătuiască o generație distinctă și vine fiecare cu formula sa: „Oricum poezia a căpătat aspectul unui discurs solipsist, valabil estetic, dar rupt cumva de scena mare a literaturii. Ea tinde să devină un fenomen larg cultural sau chiar unul social” [9, p. 60].

În aceste schimbări de paradigme: modernistă/ postmodernistă, de generații și promoții: optzecistă/ nouăzecistă/ douămiistă/ postdouămiistă, se poate afirma și o poezie care nu se vrea încadrată în nicio formulă poetică generaționistă și nu are nevoie de extremisme creative, extravagante lingvistice și compoziționale, forme sincretice și stridențe ficționale și mizează doar pe emoție poetică, tensiune existențială, unitate ideatică și stilistică. Un astfel mod de existență poetică care nu arată defel desuet îl alege Călina Trifan, care configurează prin cele peste 10 volume de poezii o formulă proprie, individualizată și impune o poezie autentică, cu valențe spirituale. Poeta nu are nevoie să reflecte modele

și găsește de fiecare dată într-un nou volum modalități de a-și reinventa motivațiile, inițiind un sistem de opțiuni poetice. Elocventă în această ordine de idei este aserțiunea lui Roland Barthes care delibera pe subiectul existenței unei scriituri poetice: „Poezia este o dimensiune a conștiinței într-o firească dialectică cu celelalte dimensiuni ale conștiinței. Arta poeziei este exacerbarea acestei dimensiuni și propulsarea ei în prim-plan” [10, p. 225]. În țesătura textuală a poemelor Călinei Trifan prinde viață arhitectura interioară deschisă spre lume, care reușește să modeleze un nou spațiu al sensibilității și mici cosmologii personale, creându-și sensul într-o culminație violentă, uneori tragică.

În primul volum de poezie *Adagio*, apărut în 1989 la editura *Literatura artistică*, Leonida Lari, în prefață, surprinde relevant „sămânța spiritului” [11, p. 3] și „obsesia adâncirii” [11, p. 3], dominante ale poeziei, și le asociază cu deschiderea spre lume și „povara dreptății” [11, p. 3], pentru a profila ipostază meditativ-solitară și viziunea panoramică, pentru care optează de multe ori poeta Călina Trifan. Textul liminar *Rampă* anunță o conștiință poetică sigură de sine, care este satisfăcută de acea existență scripturală, în filă, hotărâtă să înfrunte cititorul, interzicându-i orice amputare critică: „Aici trăiesc cel mai din plin,/ somnul aici patul mi-a face,/ să nu-ndrăznești să ștergi ceva/ din ceea ce ție nu-ți place...” [11, p. 5]. Vehemența acestui discurs liric sugerează intenția de a anula gândul că expresia poate fi interpretată eronat ca descențiată sau falsă, căci orice cuvântul poetic e total, iradiază infinită libertate și reflectă substanța și esența gândirii poetice.

Jocul în fața publicului din textul *Rampă* nu este marginalizat în continuare la relația autor-cititor și la existența pe hârtie, el emerge pe scena lumii, poetul într-un timp crepuscular, „în clipa atât de bătrână” [11, p. 8], își asumă funcția

de a trage cortina și a reactualiza *farsa veche a lumii*, care constă în crearea de universuri compensative, „înaltă cetăție de refugiu”, destul de fragilă. Înstrăinarea de sine și de lume este devansată și, învățând de la *vânt* forța și libertatea exprimării, se ajunge la etapa defulării până la incantații inedite „vraja descântecului”, reificate în tumult de imagini sensibile: „Vocea mi-i în unison, cu-a vântului melodie,/ ce e-ngropat în mine/ devreme, mai târziu-învie.” [11, p. 16].

Același *vânt* îl învață pe poet să se împace cu lumea și să evadeze din sine, îl determină să nu închidă propria poezie în turnul de fildeș și să o coboare în stradă. Interesantă este analiza mutațiilor intratextuale pe care le operează autoarea în poemul *Imens cu o vibrație* din volumul din anul 1989, care apare în antologia *Semne particulare: Haute couture. Poeme alese în 2014 cu titlu de 1989. Vibrația obscură, sensibilă a poetului este provocată de cea imensă a vântului care în primul volum era „de o mie treizeci și patru” și avea reminiscențe arhetipale: „vântul cântă în cel mai antic teatru!” [11, p. 19]. În volumul din 2014, vibrația e contextualizată într-o realitate istorico-politică diferită „de-o mie optzeci și nouă” [12, p. 26] și e ruptă de tot ce este arhetipal „vântul îngână acum o arie nouă” [12, p. 26], având posibilitatea prin asociere, după o perioadă de interdicții totalitare, să-și manifeste latențele, efortul reînvățării noii atitudinii fiind destul de dificil: „Cel care-avea dreptate în mine/ a răzbătut în stradă cu greu” [12, p. 26].*

Conștientizându-se faptul că „fiecare e un spectacol difuz” [11, p. 17] și îi este predestinat să trăiască doar „starea de jumătate” de drum [11, p. 35], se caută *punctul de sprijin*, invocat în textul *Piruetă* și în cel final *De azi sunt prea în urmă*. În primul caz, el poate să ajute la salvarea de interminabilele mișcări sufletești în *cerc închis*: „Rotire-abisală în trupu-ți/ vârtejul se sughe pe sine” [11, p. 52], iar, în textul final, se anunță găsirea

lui, mișcările dorite nu mai sunt centrifuge, de fugă de sine, ci oferă șansa „de-ntoarcere în noi” [11, p. 96]. Armonia lume-interioritate se manifestă în același spațiu al scrierii prin „o sete mă încercă/ de văzduh, de cuvinte!”, etalând de-a lungul discursului liric foarte personal rețeaua sensibilă și metaforică plină de energii creative contradictorii, percepută în dialogul intratextual: „Eu l-am găsit – mă soarbe/ și-n timp ce mă topesc/ ușoară-mi simt povara –/abia încep să cresc” [11, p. 96]. Aceeași *sete nepotolită* o găsim anterior în textul *În cumpăna-ndoielii*, acest fapt al enunțării insistente, reiterate, ne determină să depistăm în arhitectura volumului *Adagio* existența unei continuități expresive care asigură cuprinderea adecvată a recontextualizării dialogice, la distanță, a imaginilor poetice: „Setoasă bând aroma,/ până la cer să sui,/ strofe de vânt și iarbă/ să scriu cu mâna lui.” [11, p. 83]. Poezia Călinei Trifan descinde din *deliberări* poetice căutătoare de adevăr și este destul de complexă, elocventă este afirmația lui Ion Negoïtescu: „substanța poetică este formată din reprezentări simple, lanțuri de reprezentări sau sinteze de reprezentări” [13].

În volumul *Soliloc* (1992), *existența în cumpăna* nu perturbază speranța; *setea de văzduh, de cuvânt* din volumul anterior este înlocuită de *foamea de duh*, credința este punctul de sprijin care poate să-l facă pe poet să retrăiască ritualic actul demiurgic: „în mine prin mine/ gândești tu mai curând.” [12, p. 57]. E dorită regăsirea aievea a lui Dumnezeu, ca pe o dovadă, dar de fiecare dată acest demers eșuează: „ne scapă mereu printre degete” [12, p. 58], „cel pe care l-am întâlnit în cale/ seamănă, dar nu-i el.” [12, p. 63]. Textul *Poezia* reia din volumul *Adagio* imaginea *ploii după secetă*, ce sugerează indispensabilitatea, și o plantează în noua țesătură poetică care are drept finalitate redefinirea poeziei din perspectiva recuperării divinității: „rânduri scrise pe cer/ de-o mână larg întinsă”. Poezia devine expresia

insolitării și a intruziunii: *flux inflexibil, flebotomie*, ea se produce tensionat, poetul experimentând revolta, ruperea de natura sacră: „evadare din trup/ dulce-amară erezie”, ipostază alterității divine poate fi recuperată doar ca simulacru „al câtulea Dumnezeu voi fi” [12, p. 57].

Descărcare în egretă (1999) continuă să circumscrie originea divină a scriiturii, asociind-o „cu ubicuitatea lui Dumnezeu” [12, p. 82]. Atunci când relația cu limbajul poetic intră în criză, singura soluție este imersiunea disimulată în starea de poezie și chiar lăsarea în voia tumultului nestăvilat creativ: „Îmi fac loc în poem/ sorbind din potirul lor aromitor/ aciuată pe poteca rostirii/ m-arunc/ sub copitele cuvintelor” [12, p. 87].

În volumul de poezie *Pe banchizele din cer* (2004), relevante pentru a surprinde noua vârstă a poeziei mi s-au arătat a fi textele *Mai ales noaptea se profilau larg* și *Acum sunt o femeie fără vârstă*. Poezia este o sinteză de energii debordante: *tunete și fulgere*, care iradiază forță răscolitoare, primejdioase pentru cititor. Prevenit de vigoarea autentică a cuvintelor care emană revolte, dar pot să preschimbe „o cădere în zbor” [14, p. 11], lectorul este invitat să trăiască din plin procesul anevoios de cristalizare a discursului liric alături de poet: „când îți pleci ochii/ spre mine/ îmi mișc limba-mpietrită/ pe banchizele din cer/ tunetul cu tine-ntr-o voce/ recită” [14, p. 16]. *Setea de cuvânt* și *foamea de duh* din volumele precedente dispar, căci ipostaza creativă aleasă e una detașată, matură: „am foamea potolită/ odată am ținut în brațe întreg universul/ acum doar îl observ” [14, p. 56]. Decepția transpare în tonalitatea autoironică, care judecă dur aventurile poetice anterioare: „cu capul în nori am trăit”, și denudează instrumentele noii poetici lucide care se folosește doar de deziluzii și reminiscențe ale trecutului, lipsite de vivacitatea speranței: „acum cu cadavrele lor minciunoase/ mă hrănesc nu doar eu dar și pe tine,/ cititorule!” [14, p. 56].

Discursul liric din *Femeile iubesc cum respiră* (2011) induce subtil credința în poezia care reușește să decanteze agitația pasională. Tumulul vocilor latente multiplicat provoacă starea de înstrăinare de sine și de propria poezie: „o mie de voci tănuite/ își potrivesc coardele/ răgușite/ toate sunt ale mele/ și nici una a mea” (Cântec mut) [15, p. 13]. Intruziunea cotidianului în poezie prin fapte diverse, *întâmplări de neînțeles*, nu este repugnată, căci fiind „linii în caietele noastre de viață” nu pot fi lăsate fără a fi remodelate și comunicate de poet. Verificarea rezistenței demersului liric cu subiecte prozaice la proba lecturii se soldează cu descoperirea unui adevăr general destul de optimist pentru destinul poeziei: „și dacă poezia rămâne în picioare/ să știi că asta e totul, restul e nimic!” [15, p. 60].

Volumul *Arta războiului sau pauză de respirație* (2018) propune o asociere de alternative care pot fi trăite în spații mentale separate sau succesive. *Arta războiului* este o grefă intertextuală care trimite la cartea generalului chinez Sun Tzu, din secolul al V-lea î.Hr., care propunea strategii psihologice de cucerire intactă prin complicitatea din interior. Transferată în zona poeziei are același rost de a oferi cunoștințe, a transmite ideii despre înțelegerea relației poet-cititor din perspectiva postmodernă. *Pauză de respirație* sugerează referința la volumul de poezie al unui grup de tineri, apărut în 1991, care propunea o poezie sinceră, comunicativă și esențializată. Dorința de a privi realitatea în față, interferând biograficul cu oralitatea se concretizează într-o formulă nerevoltată, neviolentă, relaxată, calmă, matură, înțeleaptă, oferind șansa meditării.

Călina Trifan ne invită să privim prietenește adevărul în față și să înțelegem că poezia e necesară vital: „e puținul suficient care menține respirația” [16, p. 66]. În ajutorul percepției noi modalități originale de a gândi poezia ne vin ci-

tatele selectate de autoare din Martin Buber și Charles Bukowski, care sugerează prin *intrarea în cuvânt cu tot cu trup* maxima concentrare pentru a purifica gândirea de excentric. Cuvântul devine portavoce a sinelui plin de credință. Simplitatea artistică este cel mai sofisticat lucru, cum spunea Leonardo da Vinci, ea degajează esența vieții. Toate textele lirice din acest volum sunt simple, esențializate, miniatural concentrate, emanând vigoare, sunt un fel de fractalii ale lumii autosuficiente și expresive poetic, de natură recursivă și autosimilară complexă.

Volumul se deschide cu poemul *Arta războiului*, un fel de manifest ce ne oferă o nouă viziune interpretativă a tematicii războiului, care la Călina Trifan nu e asociată cu distrugerile sângeroase, ci cu strategia cuceririi prin complicitate a cititorului, copleșit integral de blândețe „până în vârful unghiilor” [16, p. 4]. Eterogenitatea stilistică a textelor nu este o problemă în încercarea de a identifica serii de texte: texte-definiții (*Clipa, Inimă modernă, Gând fix, Furtuna, Război, Zi neutră* etc.), texte în registru elogiativ, incantatoriu (*Carte veche, Cel mai citit poem, Minune, Iubiri târzii, Ziua adevărată* etc.), texte gnostice care oferă înțelepciunea acumulată din experiența personală (*Logica locului, Kenoză, Limite, Poem cu ochi, Selfie* etc.), texte autoficționale cu elemente de biografie poetică (*Autobiografie, CV, Bilanț* etc.). În *Cel mai citit poem* se configurează varianta ideală a cooperării cu divinitatea pentru a crea idealitatea dorită de poet. Magica putere care poate transfigura poetic realitatea aspră este definită antitetice: „lumina care toată clarifică,/ fără a clarifica nimic” [16, p. 11]. Tot ea în textul *Minune* oferă șansa alungării „urâtului din inimile obosite” și din suflețele care nu mai au nicio speranță de redresare. Poetul este investit cu valențe mitologice ca „să te scoată de sub puterea întunericului”, deci actul de scriere

nu e gratuit, ci are o finalitate deosebită, mântuitoare. Ludicul text *Quod erat demonstrandum* ironizează stereotipurile interpretării poezilor ca bântuiți de boală („despre meseria noastră s-a spus/ că nu e meserie ci diagnoză”), care ajung să fie izolați în propria lume: „cântăm pentru noi înșine” [16, p. 62]. Sugestia amar-distopică persistă în substanța poemului ca o axiomă.

Devenirea viguroasă și maturizarea poetică serioasă a discursului liric al Călinei Trifan, dovedite prin cele 10 volume de poezie, conving de faptul că în postmodernitate poezia își poate reinventa nobil motivațiile și finalitățile discursive pentru a avea un mod de existență demn și competitiv, cucerind atenția consumatorului de literatură de orice vârstă, dar și demonstrând că expresia poetică reprezintă în continuare o formă superioară cognitivă, aflată sub semnul universalității și al totalității.

Referințele bibliografice:

1. *Poezia, azi, într-o lume haotică și agitată (II)*. În: Observator cultural, 2017, nr. 880. <https://www.observatorcultural.ro/articol/poezia-azi-intr-o-lume-haotica-si-agitata-ii/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
2. *Poezia, azi, într-o lume haotică și agitată (I)*. În: Observator cultural, 2017, nr. 879. <https://www.observatorcultural.ro/articol/poezia-azi-intr-o-lume-haotica-si-agitata-i/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
3. Horceag, Elena Iuliana. *Lectura genurilor literare*. Iași: Adenium, 2017. https://books.google.md/books?id=RkGTDwAAQBAJ&pg=PT253&lp-g=PT253&dq=Nu+profunzimea+ideilor+ori+emo%C5%A3iilor&source=bl&ots=DjAt-Ru8C-S&sig=ACfU3U2JVSEL4_eW7nECR8TM5XhTh-Vf60w&hl=ro&sa=X&ved=2ahUKEwiB0oHO1t_jA-hUPY1AKHUycBogQ6AEwCnoECAgQAQ#v=one-page&q=Nu%20profunzimea%20ideilor%20ori%20emo%C5%A3iilor&f=false [vizitat la: 01. 08. 2019].
4. Braga, Corin. *Postmodernismul literar românesc – bătălia dintre generații*. În: Echinocțiu, 2011, nr. 10. <http://revistaechinox.ro/2011/10/1995-corin-braga-postmodernismul-literar-romanesc-batalia-dintre-generatii-goldmine/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
5. Simuț, Andrei. „*Splendoarea*” și „*nefericirile*” generației 2000. În: Vatra, 2009, nr. 3, pp. 80-85.
6. Crăciun, Andrei. *Răzvan Țupa, poet: „Poeții se răzbună destul de urât”*. În: Viitorul României, 2018. <https://viitorulromaniei.ro/2018/07/19/razvan-tupa-poet-poetii-se-razbuna-destul-de-urat/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
7. Modoc, Emanuel. *Proscripție istorico-literară*. În: Euphorion, 2018. <http://revista-euphorion.ro/proscriptie-istorico-literara/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
8. Tănăsescu, Chris. *Pledoarie pentru resurecția prozodiei în poezia română*. În: Fabrica de literatură, 15 mai 2018. <https://fdl.ro/2018/05/pledoarie-pentru-resurectia-prozodiei-in-poezia-romana/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
9. Saiu, Florin. *Interviu cu Bogdan Crețu: „Intellectualul a ajuns o figură secundară, un fel de cavalier al tristeții”*. În: Caiete critice, 2016, nr. 5.
10. *Poetică și stilistică Orientări moderne*. Prolegomene și antologie de Mihai Nasta și Sorin Alexandrescu. București: Univers, 1972.
11. Lari, Leonida. *Aura de apărare*. Prefață. În: Trifan, Călina. *Adagio*. Chișinău: Literatura artistică, 1989.
12. Trifan, Călina. *Semne particulare: Haute couture. Poeme alese (1984-2014)*. Iași: TipoMoldova, 2014.
13. Buciu, Marian Victor. *Ion Negoițescu, criticul de poezie*. În: Viața românească, 2017, nr. 8. <http://www.viataromaneasca.eu/revista/2017/08/ion-negoitescu-criticul-de-poezie/> [vizitat la: 01. 08. 2019].
14. Trifan, Călina. *Pe banchizele din cer*. Chișinău. Cartier, 2004.
15. Trifan, Călina. *Femeile iubesc cum respiră*. Chișinău: ARC, 2011.
16. Trifan, Călina. *Arta războiului sau pauză de respirație*. Chișinău: Prut internațional, 2018.

Modul de existență al poeziei Călinei Trifan într-o lume postmodernă

Rezumat. În acest studiu am investigat inițial care este destinul poeziei printre valurile succesive generaționiste și schimbările de paradigmă, pentru a identifica care sunt formele de inovare sau de rezistență a discursului liric, forțele de reconfigurare prin acel avânt de libertate vizionar. Reinventarea propriilor resor-turi ale discursului liric în șirul valurilor de mutații generaționiste e demonstrată și de crearea de noi sensuri și noi modalități de viziune inedită, care și ține de esența însăși a poeziei. Un mod de existență poetică care nu arată defel desuet este propus de Călina Trifan, configurând prin cele peste 10 volume de poezii o formulă proprie, individualizată și impunând o poezie autentică, cu valențe spirituale. Poeta nu are nevoie să reflecte modele și găsește de fiecare dată într-un nou volum modalități de a-și reinventa motivațiile, inițiind un sistem de opțiuni poetice.

Cuvinte-cheie: mod de existență poetic, miza poeziei, registre discursive, mutații generaționiste, discurs liric al Călinei Trifan.

The mode of existence of Călina Trifan's poetry in a postmodern world

Abstract. In this study, we investigated initially which is the destiny of poetry among the successive waves of generations and changes of paradigm, in order to identify what are the forms of innovation or resistance of the lyrical discourse, the forces of reconfiguration through the visionary freedom. The reinvention of the own resorts of lyrical discourse in waves of generational mutations is also demonstrated by the creation of new meanings and new modes of vision, which also pertains to the essence of poetry. A mode of poetic existence, that does not show defiance, is proposed by Călina Trifan, who configures through her more than 10 volumes of poems a personal, individualized formula and imposes authentic poetry, with spiritual valences. The poet does not need to reflect on models and finds each time in a new volume the ways to reinvent her motivations, initiating a system of poetic options.

Keywords: mode of poetic existence, the aim of poetry, discursive registers, generational mutations, lyrical discourse of Călina Trifan.